

Sygnatura akt I C 704/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 08-10-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant: Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 01-10-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa W. M.(...)(...) w B.

przeciwko Bankowi (...) S.A. we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Banku (...) S.A. we W. na rzecz strony powodowej W. M.(...)(...) w B. kwotę 5.600,00 zł (pięć tysięcy sześćset złotych o/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.497,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 704/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 maja 2015 r. strona powodowa W. m.B.(...) w B. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej Banku (...) S.A. kwoty 5600 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na wniosek strony powodowej Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w O.T. S. prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko E. M., celem wyegzekwowania kwoty 15575,37 zł. W toku egzekucji dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużnika prowadzonego przez stronę pozwaną, a dodatkowo także zajęcia kwoty 42500 zł, która dłużnik miał otrzymać na rachunek bankowy w związku z umową kredytu z 17 marca 2014 r.. Pomimo tego strona pozwana nie zastosowała się do zajęcia i umożliwiła dłużnikowi wypłatę zajętych środków. W konsekwencji zarówno prowadzone wówczas postępowanie egzekucyjne, jak również kolejne postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi zostały umorzone. Tym samym zachowanie strony pozwanej spowodowało u strony powodowej szkodę. Wysokość tej szkody ustalono z uwzględnieniem, że pierwszeństwo egzekucyjne miały należności alimentacyjne w kwocie 36900 zł, wobec czego z zajętej kwoty 42500 zł strona powodowa otrzymałaby 5600 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Bank (...) SA wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Strona pozwana zarzuciła, że w dniu wpływu zawiadomienia o zajęciu dłużnik nie posiadał jeszcze u niej rachunku bankowego, wobec czego zajęcie było bezprzedmiotowe. Jednocześnie wskazała, że przepisy prawa nie nakazują w takim wypadku podjęcia jakichkolwiek dalszych czynności.

W odniesieniu do zajęcia wierzytelności z tytułu kredytu mieszkaniowego strona pozwana zarzuciła natomiast, że nie była dłużnikiem E. M. wierzytelności z tego tytułu. Wierzytelność ta przysługiwała bowiem D. M. (1), kwota kredytu miała być jedynie wypłacona na rachunek E. M., Nie posiadał on jednak żadnej wierzytelności z tego tytułu.

Ponadto strona pozwana zarzuciła, iż strona powodowa nie przedstawiła wyliczenia szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w O. T. S. prowadził egzekucję wierzytelności w kwocie 14434,43 zł wraz z odsetkami liczonymi od kwoty 30 października 2013 r. przeciwko E. M. na wniosek strony powodowej Wspólnota mieszkaniowa B.114-116a w B..

(dowód: akta Km (...) w załączeniu do akt głównych)

W dniu 14 marca 2014 r. Komornik dokonał zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego E. M. prowadzonego przez stronę pozwaną Bank (...) SA. Zajęcie doręczono stronie pozwanej w dniu 17 marca 2014 r.

(dowód: zajęcie z dowodem doręczenia – k. 15 akt Km (...))

W dniu 17 marca 2014 r. D. M. (2) zawarła ze stroną pozwaną umowę o kredyt mieszkaniowy nr (...). Zgodnie z umową kwota 42500 zł miała zostać wypłacona do dnia 30 kwietnia 2014 r. na rachunek E. M..

(dowód: umowa o kredyt z 17.03.2014 r. – k.95-101, w szczególności k. 96verte)

W dniu 19 marca 2014 r. E. M. zawarł ze stroną pozwaną umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego.

(dowód: umowa z 19.03.2014 r. – k. 56-58)

W dniu 18 marca 2014 r. Komornik dokonał zajęcia wierzytelności opisanej jako „z tytułu pierwszej transzy w kwocie 42500 zł (umowa o kredyt mieszkaniowy z dnia 17 marca 2014 r. nr (...), pkt 3)”. Zajęcie doręczono bankowi w dniu 21 marca 2014 r.

(dowód: zajęcie z dowodem doręczenia – k. 15 akt Km (...))

Kwota kredytu wpłynęła na rachunek E. M. w dniu 1 kwietnia 2014 r.

(dowód: wyciąg z rachunku – k. 90)

Pismem z 6 maja 2014 r. strona pozwana poinformowała Komornika, że na rachunku E. M. brak jest środków pieniężnych, a ostatnia skuteczna egzekucja dotycząca należności alimentacyjnych miała miejsce w dniu 3 kwietnia 2014 r. do wysokości 717,33 zł.

(dowód: pismo 6.05.2014 r. – k. 18 akt Km (...))

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km (...) zostało umorzone postanowieniem z 18 lipca 2014 r. jako bezskuteczne. Ten sam Komornik umorzył postanowieniem z 19 stycznia 2015 r. kolejne postępowanie egzekucyjne przeciwko temu samemu dłużnikowi na wniosek strony powodowej, również z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

(dowód: akta Km (...) i Km (...)- w załączeniu do akt głównych.)

Strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania dochodzonego pozwem, w dniu 25 lutego 2014 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem odbioru – k. 31)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 892 § 1 kpc bank, który naruszył przepisy dotyczące obowiązków banku w zakresie egzekucji z rachunków bankowych odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Zasadniczym obowiązkiem banku jest przy tym zakaz wypłat z rachunku bankowego bez zgody komornika do wysokości zajętej wierzytelności (por. art. 889 § 1 pkt 1 kpc), jest on skuteczny z chwilą doręczenia zawiadomienia o zakazie wypłat i dotyczy także kwot wpłaconych na rachunek po dokonaniu zajęcia (por. art. 890 § 1 kpc).

W dacie doręczenia zajęcia rachunku bankowego w dniu 17 marca 2014 r. E. M. faktycznie nie posiadał rachunku bankowego u strony pozwanej. Wobec tego strona pozwana nie miała żadnych obowiązków związanych z tym zajęciem. W szczególności nie miała obowiązku informowania komornika o nie istnieniu zajętego rachunku. Przepis art. 889 § 1 pkt 1 in fine kpc nakładał na nią obowiązek zawiadomienia przeszkodzie do przekazania zajętej kwoty, dotyczył zatem kwoty faktycznie zajętej, a nie braku podstaw rachunku, który mógłby zostać zajęty.

Inaczej było natomiast z zajęciem doręczonym w dniu 21 marca 2014 r. Komornik posłużył się w tym przypadku drukiem zawiadomienia o zajęciu wierzytelności, co sugerowało egzekucję na podstawie art. 895 i n. kpc. Niemniej z treści zajęcia nie ulegało wątpliwości, że Komornik oczekiwał, aby strona pozwana nie przekazywała E. M. kwoty 42500 zł, którą ten miał otrzymać na swój rachunek bankowy na podstawie umowy o kredyt wzmiankowanej w zajęciu. Przed datą zajęcia strona pozwana zawarła natomiast zarówno wskazaną umowę o kredyt, jak i umowę rachunku bankowego z E. M.. Zdaniem Sądu strona pozwana pozostawała dłużnikiem E. M. w związku z w/w umową, albowiem temu ostatniemu przysługiwało przeciwko bankowi roszczenie o wypłatę części kwoty kredytu.

Roszczenie to można było wywieść dwojako: Po pierwsze wynikało z umowy rachunku bankowego (por. art. 725-727 kc). Z istoty umowy rachunku bankowego wynika bowiem swobodne prawo dysponowania środkami na rachunku przez posiadacza tegoż rachunku. W zakresie w jakim kwota kredytu miała znaleźć się na rachunku bankowym dłużnika strona pozwana pozostawała dłużnikiem E. M., nie mogła bowiem odmówić mu wypłaty tej kwoty. Wobec tego do zajęcia wskazanej wierzytelności należało stosować przepisy o zajęciu rachunku bankowego (art. 889 i n. kpc)

Po drugie umowa o kredyt zawierała postanowienie odpowiadające treści przepisu art. 393 § 1 kpc, tj. zastrzeżenie, że dłużnik (tj. bank) spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej (tj. wypłaci transzę kredytu E. M.). Zgodnie z przywołanym przepisem w braku odmiennego postanowienia umowy osoba trzecia może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia. W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie powoływała się na wyłączenie prawa dochodzenia roszczenia przez osobę trzecią. Tego rodzaju wierzytelność faktycznie należy zająć w trybie art. 895 i n. kpc.

Należało podkreślić, że nawet gdyby treść zajęcia doręczonego w dniu 21 marca 2014 r. nie wydawała się stronie pozwanej precyzyjna, przepis art. 889 § 1 pkt 1 kpc nakazywał stronie pozwanej dokonanie zawiadomienia o przeszkodzie w wypłacie kwoty zajętej w terminie siedmiodniowym od dnia zajęcia. Jeżeli natomiast strona pozwana uważała, że doszło jedynie do zajęcia wierzytelności innej, niż z rachunku bankowego, powinna była i tak w ciągu tygodnia złożyć oświadczenie, czy dłużnikowi przysługuje zajęta wierzytelność, a także czy i dlaczego odmawia jej zapłaty (por. art. 896 § 2 pkt 1 kpc). Naruszenie tego ostatniego obowiązku i wypłata przedmiotu świadczenia z zajętej wierzytelności również skutkuje obowiązkiem odszkodowawczym stosownie do art. 886 § 3 kpc w zw. z art. 902 kpc.

Jak to wyżej wskazano strona pozwana wiedziała, że zawarła umowę o kredyt z D. M. (2), wiedziała też, że kwota kredytu ma być wpłacona na rachunek E. M., a mimo to, pomimo dokonanego zajęcia, wypłaciła wskazaną kwotę E. M.. Jak wynika z odpowiedzi na pozew strona pozwana nie informowała komornika w terminie ustawowym o swoim stanowisku wobec zajętej wierzytelności, formułując odpowiedź dopiero pismem z 2 kwietnia 2014 r. (pisma tego nie dołączono skądinąd do odpowiedzi na pozew, brak go także w aktach egzekucyjnych), kiedy to zajęcie stało się bezprzedmiotowe.

Wobec powyższego Sąd uznał, że strona pozwana odpowiada za szkodę wywołaną wypłatą kwoty zajętej, stosownie do art. 892 § 1 kc, ewentualnie na podstawie art. 886 § 3 kpc w zw. z art. 902 kpc.

Strona powodowa udowodniła, że przysługiwała jej przeciwko E. M. wierzytelność znacznie przekraczająca wysokość dochodzonego roszczenia, uwodniła także, że egzekucja tej wierzytelności okazała się bezskuteczna, a jedynym

majątkiem, z którego mogłaby uzyskać zaspokojenie była kwota zajęta u strony pozwanej w wysokości 42500 zł. Wobec tego nie budzi wątpliwości, że strona pozwana odpowiadała za szkodę spowodowaną nie zastosowaniem się do zajęcia, do wysokości niezasadnie wypłaconej kwoty. Strona powodowa domagała się jednak wyłącznie kwoty 5600 zł. Mając to na uwadze, orzeczono, jak w pkt I wyroku

O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w związku z art. 455 kc. strona pozwana nie kwestionowała bowiem daty doręczenia wezwania wynikającej z dokumentów dołączonych do pozwu

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 kpc, zasądzając na rzecz strony powodowej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłaty sądowej od pozwu w kwocie 280 zł.